

AZ ÉV KÖNYVE *DÍJAS SZERZŐ*
B O R S A B R O W N

A MATADOR

SPANYOL TŰZ I.

álmgyár

BORSA BROWN

A MATADOR

SPANYOL TŰZ I.

Keresd a szerző novelláit:

<https://alomgyar.hu/konyvlista/novellak>

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent: *Maffia-*

trilógia, 2013–2015

A férj prostija, 2018

Gyalázat-sorozat 1–3., 2018–2019

Bogi és Buksi kalandjai – Egy barátság kezdete, 2019

Sapho 1–2., 2020

A szárd szikla, 2020

Elit-sorozat 1–3., 2020–2021

Frontvonal, 2020

Légy(ott) Isztambulban, 2021

Sava-Borsa szakácskönyv, 2021

Az Arab-sorozat 1–7., 2015–2022

Párban Nápolyban, 2022

Álszemérem, 2022

Célzott gondolatok, 2022

Védelem, 2023

The Arab, 2023

Bajban Dubajban, 2023

Misszió, 2023

Író leszel, 2024

Copyright © Borsa Brown, 2024

Hungarian edition © Álomgyár Kiadó, 2024
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Fehér Zsanett
A fedél Koppányi Lilla munkája.
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrekter: Valentin Kristóf
Tördelés: Dubecz Adrienn

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2024
Felelős kiadó: Nagypál Viktor
Elérhetőségeink:

+36 1 770 7890

admin@alomgyar.hu • www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar
instagram.com/alomgyarkiado

Elektronikus változat
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-963-5708-66-6

Más bikákról beszélgetni, és az arénában együtt lenni velük.

(Spanyol közmondás)

1. FEJEZET

Égetett a nap. Úgy égetett, ahogy júliusban csak Sevilla közelében tud. A környék, aminek különös kapcsolata, szenvedélyes szerelme van egy égitésttel. Megkeseríti az emberek életét, ugyanakkor hagyományokhoz, szokásokhoz és egy egész életritmushoz is kötődik.

Mindkettejük háta sajgott már, az arcukon feszült a bőr, mégsem mozdultak. Fogták egymás kezét, miközben hunyorogva és reménnyel telve azt lesték, mikor kúszik be egy felhő a nap elé. Olykor megtorpant az égbolt, mintha szándékosan kínozná őket, máskor pedig begyorsultak a báránfelhők, mintha megszánták volna a két gyermeket.

– José! Már csurog a könnyem! – nyüszítette a kislány, ám a fiú megszorította a kezét biztatásképpen.

– Bírd ki, Rosa! Mindjárt eltakarja a felhő a napot.

– De nem akarom kibírni!

– Az arénában is süt a nap, edzeni kell az embernek a szemét is...

José, a tízéves fiú elnémult, mert Rosa, a vele egyidős lány rögvest felült.

– Kit érdekel az aréna? Már megint ezzel a hülyeséggel jössz?

José nagyot nyelt, és bár legszívesebben megmondta volna a lánynak a magáét, nem tette.

Sosem tudná bántani Rosát...

Akkor sem, ha leszólja az álmait. Akkor sem, ha kineveti. Akkor sem, ha kegyetlenek és szívteleneknek nevezi mindazokat, akik bikaviadalokkal keresik a kenyerüket. Mint a saját szülei is.

– Jól van, mindegy... – állt fel José. Leporolta a nadrágja övrészét, majd megtörölte a homlokát. Ekkor vette észre, hogy a bőre gyöngyözik és tűzforró. – Tényleg túl meleg van.

Rosa is felállt. Jóval alacsonyabb és törékenyebb volt a fiúnál, de ez nem akadályozta meg abban, hogy számonkérje őt.

– Azt mondtad, örökké táncolni fogunk.

– Tán nem táncolunk?

– De te folyton a bikaviadalokról ábrándozol!

– Te meg arról, hogy híres táncosnő leszel.

– Az is leszek! – vágta csípőre a kezét a lány.

José barna szeme Rosáéba kapaszkodott. Hosszú másodperceken keresztül szinte két felnőtt emberé volt ez a tekintet. Benne rejlett gyönyörű íriszükben a vágyuk, az álmaik, a gyermeki, ugyanakkor nagyot óhajtó énjük, a dühük és a reményük. Mindketten elszántan állták a másik szúrós pillantását.

Rosa arra várt, hogy José majd visszavág valamivel, de a fiú úgy fogadta el mindenki vágyálmait, ahogy szerette volna, hogy az övét is elfogadják. Számtalanszor kinevették a barátai, amikor arról beszélt, hogy egyszer híres matador lesz, de ami a leginkább fájt neki, hogy Rosa is kinevette. A szüleinek már meg sem merte említeni...

– Igen, tudom... – suttogta.

Elszégyellte magát, mert bár nem mondta volna ki soha, és

nem is nevette volna ki a lányt, de egyáltalán nem hitt benne, hogy Rosa álma teljesül. Elfogadta, hogy erre vágyik, de nem hitt benne. Rosa szenvedéllyel táncolt, őszintén és szívvvel, de José számtalanszor hallotta a lány szüleit arról beszélni, hogy amint elér egy bizonyos kort, milyen iskolába adják majd.

Rosa egy pillanatra megmarkolta a szoknyája szélét, majd José keze után kapott.

– Együtt leszünk híres táncosok, José Suárez. Érted?

A fiú egy pillanatra nem is a lányt látta, hanem annak anyját. Ő ugyanilyen ellenvetést nem tűrően tudott beszélni.

– Értem, Rosa Casillas.

Mindketten elmosolyodtak, és bár még gyerekek voltak, a lány akár érthette is volna a fiú iróniáját.

Értette.

Rosára nemcsak mondták a szülei, hogy okos lány, hanem az is volt.

Az okos, aki olykor eljåtssza, hogy ostoba, és ezzel időt nyer.

Rosa mindig jó érzékkel édesgette magához az embereket vagy éppen szállt velük szembe. Mikor mit kívántak az érdekei. Azért a célért, hogy egyszer híres táncosnő legyen, ugyanolyan elszántan és mindent félrelökve harcolt, mint négyéves korában azért a beszélő babáért, amit az apja egy vásárban kénytelen volt megvenni a lányának, ugyanis ha nem teszi, az hazáig a porban fetrengve hisztériázott volna.

Vele ellentétben José vagy őszinte volt, vagy néma. Egy dolog miatt füllentett néha... Pontosabban kettő. A bikák és Rosa. Még pontosabban a corrida de toros és Rosa. Mert nem a bikák érdekelték, hanem a bikaviadalok. Persze mondhatjuk, hogy

akkor tulajdonképpen a bikák is, főképp, mert része volt az életének ez a jószág, de valójában mégsem mondhatjuk, mert José Suárezt nem maga az állat érdekelte, hanem hogy szemtől szemben álljon vele, mégpedig a madridi Plazában. Azért pont ott, mert ott kell állnia vele szemben, és ott kell legyőznie ahhoz, hogy matador de toros legyen.

– Akkor ígéred, hogy örökké csak táncolni fogunk? Párban maradunk, és együtt leszünk híresek? Együtt járjuk majd be a világot?

José tudta, hogy nem mondhat igent. Hazugság lenne. Mindebből csak annyira vágyott, hogy együtt utazhasson Rosával. Csak bohóckodásként kezdett táncolni a lánnyal... Aztán, hogy villogjon egy kicsit, beneveztek a Jerez de la Frontera-i flamencoversenyre, melyre csak otthon gyakoroltak egy keveset, és amiben a kölyöknek az a cigány házaspár segített, akik együtt szolgálnak az ő családjával a Casillasoknál, Rosa szüleinél... Ha meg nem is nyerték a versenyt, felfigyeltek mindkettejükre, és nagy jövőt jósoltak nekik, ha táncosnak állnak. Bár neki soha eszébe sem jutott, hogy a táncból éljen meg, Rosát levette a lábáról az akkor még csak hétéves kisfiú, és azóta szent meggyőződése, hogy nekik kettőjüknek egy az útjuk: a tánc.

– Na? Megígéred? – nógatta tovább a lány.

– Menjünk, mert engem már biztos keresnek. Dolgoznom is kell!

Iskolai szünet volt, de José ezekben a meleg hónapokban sem utazott vagy nyaralt, hanem apjának és anyjának segített. Az anyja a Casillas-birtokon főzött és takarított, míg az apja Rosa

családjának bikafarmján dolgozott. Mert Rosa Casillas annak ellenére, hogy mindent utált, aminek köze volt a bikaviadalokhoz, olyan családban élt, amelyik igen jól él abból, hogy bikákat nevel.

– Nem akarod megígérni, igaz?

– Úgyis tudod, hogy úgy lesz.

– Honnan tudnám, José? Néha olyan furcsa vagy!

Mindketten azok voltak az utóbbi időben. Nyiladozott az értelmük, a nemiségük, és olykor azt érezték, nem helyes dolog ez a fiú-lány barátság. Újabban már titkolták is egymást. Míg régebben a vásárokon szívesen mutatkoztak együtt, manapság azt mondták: „Csak mert a szüleim náluk dolgoznak.” „Csak mert nálunk dolgoznak a szülei.”

– Nem vagyok furcsa...

Rosa elmosolyodott, és mind a tíz évével elővette nyájas modorát. Közelebb lépett a fiúhoz, majd mélyen a szemébe nézett.

– José, én úgy szeretlek. Már nem vagyunk barátok?

– De. – A fiú toroka elszorult, ahogy kimondta: – Ígérem.

Alig bírt nyelni, a szíve kihagyott egy ütemet, a gyomra pedig forgott a saját szavait hallva. A szülei mindig őszinteségre nevelték. De Rosa... Ha Rosa előtte állt, minden másodlagossá vált. Szerette, amikor a lány mosolyog vagy kacag, és gyűlölte, ha szomorú. Most is csak attól nyugodott meg a lelkiismerete, hogy a lány felnevetett.

– Tudtam! Tudtam, hogy te is ezt akarod.

Dühös volt Rosára, amiért az nem érti meg őt, és magára is neheztelt, amiért belemegy ilyen játékokba, mert Rosának lehet,

hogy csak egy tréfa és incselkedés volt ez az egész, de ő hazugságnak érezte.

Ha a sors úgy akarja, táncos lesz, de ő azért megpróbálja a sorsot irányítani kissé.

Tudta, hogy előbb-utóbb elnyomhatatlan lesz benne az álmai utáni vágyódás, és akkor mindenkit vérig sért majd maga körül. De még gyerek volt... Felnőttek szabályai szerint élt, szegény és földhözragadt családban.

Hogy szárnyaljon? Hogy bontsa ki a jövőjét, ha gúzsba kötik a szülei és a világi berögződések?

Aki szegény, abból szinte biztos, hogy nem lesz matador, hiszen tetemes költségekkel jár a képzés és a felszerelés is. Ráadásul ott vannak a banderilleróként eltöltendő évek, vagy akár a novilladák. Az első egy matador csapatához tartozó segítő személyt, „köpennyel bikafárasztót” jelent, míg a másik amolyan borjúviadal, amiben a tanuló edzést végez egy nem kifejtett példánnyal. Lépcsőfokok, amelyeket nem lehet kihagyni ahhoz, hogy valakiből matador legyen, és amelyek éveket és sok-sok pénzt emésztenek fel.

Tudta ő ezt tízévesen is.

Rosa már nemcsak előtte szobrozott, hanem oda is bújt hozzá. Mintha a húga lenne... Vagy a szerelme... José még nem érezte a különbséget, bár annyit azért igen, hogy amikor a lánytestvérét öleli, nem rándul így össze a gyomra.

Le akarta magáról fejteni az apró kezeket, de szinte megbénult, amikor Rosa elhátrált, és a csípőjét mozgatva, a lábát kinyújtva, majd rogyasztva, előre-hátra hintázva pont úgy ringatózott, mintha salsázna.

– Nem ganéznom kell.

– José!

– Tudod, hogy szívesebben vagyok veled, mint teszek bármi mást.

– Akkor gyere velünk! Anya örülni fog.

José megcsóválta a fejét, mert bár lehet, hogy Rosa anyja örülne, az apja korántsem. A férfi már egyszer megróttta őt. Nem kertelt, csak ennyit mondott: „Talán inkább a haverjaiddal kéne időt töltened, nem a lányommal!” Erre ő hevesen mentegetőzött, miszerint Rosa is csak barát, de míg él, nem felejtí el az apa akkori morcos tekintetét.

– Az édesapád nem.

– Ő annak sem örül, hogy táncolok.

A fiú még hátrébb lépett.

– Rendben. Megpróbálok addig végezni. Ha kész leszek, háromkor ott leszek a kapunál, ahol kihajtotok.

– Köszönöm, José!

A lány ezt a cselt az anyjától tanulta, aki ha kért valamit az apjától, és az vacillált, ő egyszerűen csak megköszönte, mintegy eldöntve az eldöntendőt. Bevált ez a taktika, mert José abban a pillanatban, hogy meghallotta a szót, már tudta, hogy ott lesz a birtok bejáratánál az adott időpontban.

2. FEJEZET

A szalmaszál, amit idegességében rágott, már darabossá vált a szájában, mire ő elhajította, és köpött egyet. Amikor behunyta a szemét, és mélyet szippantott a levegőből, érezte a bikák szagát. Az erőt, a monumentális testet, a méltó ellenfelet...

Megrázta magát, úgy sejtette, hogy csak a képzelete játszik vele, hiszen a farm legtávolabbi részében volt a tenyészet.

Nem érezhetem a szagukat...

Fenének jöttem ide!

Belerúgott a porba, mire az felszállt, és szétterült, mint a vízbe öntött festék. Pár másodperc múlva meghallotta az autó hangját, ezért előrébb lépett.

Nem látta a fekete járművet... Nem látott semmit, de tudta, hogy abban a kocsiban ott ül Rosa, és ő megígérte neki, hogy ma vele tart a táncórára. Tisztában volt vele, hogy a szülei majd megróják emiatt, sőt talán Rosa anyja, Gabriella azt sem engedi, hogy beszálljon melléjük és bemenjen velük a városba. De minden eltörpült a tény mellett, hogy Rosa kérte erre az egészre.

A hatalmas autó először csak lassított, majd megállt. A szélvédőre meredt, amin megcsillant a nap, és visszatükröződött rá, ezzel elvakítva őt. Érezte, ahogy a könny előnti a szemét, de tovább bámulta a monstrumot, pont úgy, ahogy reményei szerint egyszer majd egy bikát fog. Úgy érezte,

ha pislog vagy elfordul, kudarcot vall. Annyira beszippantotta őt ez a pillanat, hogy szinte összerezett, amikor a sofőr kinyitotta az ajtót és rákiáltott.

– Mi van, José? Mit állsz itt? Lódulj már arrébb!

Nyelt egy nagyot, mire Rosa anyja, Gabriella is kinyitotta a hátsó ajtót, és kiszállt.

– José! Hát te? Baj van?

A fiú arra várt, hogy Rosa majd megkönnyíti a dolgát, vázolja az anyjának a terveit, de a lány némán gubbasztott a hátsó ülésen.

Ilyenkor mindig haragudott Rosára... Számtalanszor rángatta már bele olyan szituációkba, melyek után ő kapta meg a magáét, még akkor is, ha nem ő volt a hibás. A legnagyobb baj az volt, hogy ez a harag mindig csak ideig-óráig tartott, mert ha a kislány barna szemébe nézett, mindent elfelejtett.

Rosa összeszorította a száját, miközben megmarkolta a szoknyája szélét. Anyja szeretetében bízott, akinek a szíve nemcsak a saját lánya felé volt nyitva, hanem José irányába is. A kislány már felfigyelt rá, hogy ha az apja nem is kedveli túlzottan Josét, az anyja nagyon is rokonszenvez vele. Szigorúak voltak vele a szülei: ha bent a házban kérte volna meg az édesanyját, hadd tartson velük José, akkor az biztos nemet mond, de most...

Most, hogy itt áll vele szemben a fiú, talán belemegy a dologba.

Gabriella bátorítóan elmosolyodott, majd intett a sofőrnek, hogy üljön vissza a volán mögé, ő majd elintézi az ügyet.

Elindult a fiú felé, aki mozdulatlanul állt. Gabriella nagyon kedvelte Josét, de ezt soha nem mondta senkinek. Volt valami

megmagyarázhatatlan dac és elegancia ebben a tízéves sihederben, amitől hevesebben vert a szíve. Ha fia született volna, vagy egyszer fia születne, szeretné, ha ilyen lenne, mint José.

– Miért állsz itt? Az égre! Megijesztesz!

A fiú megtörölte a homlokát, majd megköszöri a torkát.

– Rosa azt mondta, hogy nincs párja a táncra. – Nyelt egy nagyot, de Gabriella nem vágott közbe. José figyelte, ahogy a szél meglebbenti a nő hosszú haját, melynek barna tónusába szőkés tincsek lettek melírozva. Gyönyörűnek látta Gabriellát, és tudta, Rosa egyszer ugyanilyen szép nővé érik majd. A lány anyja merőben más volt, mint az ő anyja. Az egyik tanult volt, divatos, illatos és elegáns, a másik pedig hétköznapi, dolgos és álmok nélküli. Igen, a saját anyjában azt tartotta a legsajnálatosabbnak, hogy nem voltak álmai. – Talán mehetnék én is, és akkor lenne partnere Rosának.

– Te? – kérdezett vissza Gabriella. Tudta, hogy a fiú és a lánya olykor együtt táncolnak, sőt már el is kacérkodott a gondolattal, hogy milyen jól mutatnának együtt egy versenyporondon, de azzal is tisztában volt, hogy a férje, Ruben, kitérne a hitéből egy ilyen javaslatra. – Nem kell dolgoznod? Segítettél az apádnak?

Végigmérte a kisfiút, és anélkül is tudta a választ, hogy a gyerek megszólalt volna, hiszen a nadrágja piszkos volt, a pólóját pedig izzadságfoltok és szalmaszálak tarkították.

– Mára végeztem.

– Csupa piszok vagy. Így akarsz jönni?

A fiú végignézett magán, majd porolni kezdte a ruháját. Ezután odalépett a kapu mögötti kúthoz, rátámaszkodott, mire

az pár másodpercig vizet ontott magából. Alá tartotta a tenyerét, alaposan megmosta a kezét és az arcát, majd az egész fejét alá dugta. Prüszkölt és fújtatott, miután kiegyenesedett, hátrasimította a haját. A tenyerét a pólójába törölte, a cipőjén megülő por pedig sárrá vált a ráloccsanó víztől. Gabriella elnézte mindezt, főképp, amikor José szenvtelenül csak ennyit kérdezett:

– Így jó lesz?

A nő érezte, ahogy elszorul a torka. José pontosan ez volt... Ez a magától értetődő élet, ami keresztülrobbog a mindenségén. Képtelen volt nemet mondani a srácnak.

– Jó lesz, José.

Bár nem akart mosolyogni, a finomra sminkelt arca ellágyult. Arra számított, hogy José is jobb kedvre derül majd, de az csak mereven nézett rá.

– Akkor mehetek? És táncolhatok Rosával?

A szavak úgy hangzottak, mintha ez lenne minden vágya a fiúnak, de Gabriella túl jól ismerte az embereket ahhoz, hogy ne lásson át rajtuk.

– Ezt szeretnéd?

– Persze.

– Az édesanyád azt mesélte a múltkor, hogy téged az állatok érdekelnek.

José meglepődött. Nem gondolta volna, hogy pont Rosa anyja kezd majd vele beszélgetni ilyesmiről.

– Mi más érdekelne? Velük dolgozom.

Más felnőtt szemtelennek tartotta volna José válaszát, de Gabriella csak még szélesebben mosolygott.

– Az apád dolgozik velük, nem pedig te.

Alvaro Suárez évek óta a Casillas család alkalmazásában állt. Úgy értett a jószágokhoz, ahogy senki más a környéken. Tudta, miként kell bánni a bikával, hogy az az arénában majd nemes vadként viselkedjen. Tudta, mivel kell etetni, mely érzékszerveit kell fejleszteni, és milyen üzletet kell kötni ahhoz, hogy a tenyésztő, vagyis Ruben Casillas és Gabriella Casillas, a bikafarm tulajdonosai, a legtöbbet kapják a jószágokért.

– Az ugyanaz! – húzta fel a vállát a fiú.

– Végül is... – reagált a testével ugyanúgy a nő, ahogy a fiú. – Egyszer úgyis te veszed át a munkáját, nem?

José nagyot nyelt.

Igen... A bika volt a mindene, de számára a jószág egy ellenfél volt az álmaiban. Ő nem nevelni akarta őket... Ő meg akart velük mérkőzni... Le akarta őket győzni... Azt akarta, hogy a bika férfivá tegye őt úgy, ahogy ő majd dicső halált ad az állatnak.

– Akkor? Beülhetek?

– Be, José... – A fiú azonnal elindult, mire az asszony halkán elismételte: – Be...

* * *

Gabriella figyelte, ahogy a lánya és ez a csapzott fiú táncol. A látottaktól átjárta a mérhetetlen nyugalom, ugyanakkor a kétségbeesés is.

José óvón ölelte Rosát, és ha néha el is engedte pár másodpercre, máris féltőn vonta vissza magához. Először úgy

érezte az anya, hogy José bátyként viselkedik Rosával, hiszen a fiúnak volt egy húga, akit talán ugyanígy vigyázott, de ahogy teltek a percek, úgy tisztult ki előtte a kép.

Még csak két gyerek volt... Két tízéves gyermek, akiknek nem sokat mond a szerelem vagy a szenvedély, de Gabriella már látta a jövőben fellobbanó tüzet, ami veszélyes képeket vetített elé. Ez okozta a kétségbeesését.

Mi lesz, ha ezek ketten egymásba szeretnek?

Nem maradnak örökre tízévesek, sőt José már így is jóval érettebb a koránál. Hiába látja anyaként a lányát még egy kisgyermeknek, az idő széleseben száguld, és eljön majd az a pillanat, amikor sem a férje, sem ő nem irányíthatják a sorsot.

Zavarában körbevezette a szemét. A többi szülő, akik még a teremben ültek, mosollyal az arcukon bámulták saját csemetéjüket. Furán érezte magát... Mintha a parketten valóban mindenki gyermek lenne, csak az ő lánya és José lenne felnőtt. Pedig ők sem voltak azok... Ugyanolyan kiskamasznak számítottak, mint a többiek, és Gabriellának jó pár percébe beletelt, mire rájött, hogy ő miért is látja mégis másmilyennek ezt a két gyermeket.

Nincs jövőben fellobbanó tűz. A lángok már most lobognak.

* * *

José figyelte, ahogy Rosa megmarkolja a szoknyája alját... Ahogy kihúzza magát, mint egy támadni készülő állat, és leszegi a fejét, majd egy pillanattal később büszkén felemeli az állát. A haja már kilazult, a sötét tincsek az arcába vágtak, rá is tapadtak

izzadt bőrére. Közel volt a lányhoz, hallotta a lihegését, és tanúja volt egész lénye átszellemülésének.

Rosának valóban táncolnia kell...

Ehhez kétség sem fért. Neki pedig sosem lesz ereje elvenni a lánytól a lehetőséget. Ha Rosa boldog volt, akkor ő is.

Amikor a karja a lány derekára csúszott, egy pillanatra egymás szemébe meredtek. Pont úgy, ahogy két táncos teszi. Nemcsak a lábuk járt, hanem az elméjük is. Mások voltak ott a réten, és mások a parketten. Csintalan kölykök és érett hódítók.

José zavarba jött, elengedte Rosát. Remélte, hogy senki sem vette észre a szorongását, főképp, hogy feltűnt neki, Gabriella árgus szemmel lesi őket.

Nem tehetett róla, nem bírt magának parancsolni. Rosa minden mozdulata megbabonázta, néha el sem hitte, hogy azzal a lánnyal táncol, akivel szinte együtt nevelkednek születésük óta.

Bánta, hogy eljött erre az órára, ugyanakkor érezte a sejtjeiben, hogy mától minden ilyen alkalmat meg akar majd ragadni, mert imádja, amit lát. Imádja így látni Rosát.

Bár még nem érdekelték annyira a lányok, a haverjaival néha összesúgtak, és titokban már nézegettek meztelen képeket is nőkről. Érezte, ahogy ez a kíváncsiság egyre csak nő benne, és megrettent attól, hogy nem ura a helyzetnek. De leginkább attól, hogy ez pont Rosára irányul. Mindig barátként tekintettek egymásra, olykor pedig testvérként, de Joséban minden a feje tetejére állt.

Elvétette a lépést, kicsúszott a tenyeréből a lány keze, mire Rosa összeszűkített szemével Joséra pislantott. Pont úgy csinált,

ahogy mindig, ha mérges, de most csöppet sem gyermeki sértődésnek tűnt a reakciója.

– José, figyelj Rosára! – csattant fel a tanárnő. – Te vagy a férfi, te vezetsz.

José fülében csak csengtek a szavak:

„Te vagy a férfi...”

Gabriella kihúzta magát ültében, és megigazította a haját. Ugyanazokat a szavakat idézte magában, mint José:

„Te vagy a férfi...”

A fiú büszkévé vált ettől, és határozottabbá, az édesanya azonban keserűvé.

3. FEJEZET

Az estére langyossá hűlt levegő lehetővé tette, hogy a Casillas család a kertben vacsorázzon. Rosa nagyon szerette ezeket a pillanatokot, mert apja vicces történetekkel szórakoztatta, és a hangulat mindig édessé, ígéretekkel telivé vált. Egy új ruha... Egy barátnős hétvége... Egy utazás... Az apja mestere volt annak, hogy bárkit levegyen a lábáról.

Gyerek volt, de nem ostoba. Tudta, hogy gazdagok, tízévesen is átlátta, hogy neki könnyebb az élete, mint pár osztálytársának. Eleinte zavarta, ám lassan kirajzolódott előtte a származása mint lehetőség.

Szerencsés, hiszen valóra válthatja az álmait.

Az apja szigorú volt, megkövetelte, hogy egy szem lánya tanuljon, ám támogatta minden másban is. Márpedig Rosának a „más” a táncot jelentette. Az anyja megjegyezte, hogy hiába táncol, tanulnia is kell, és egyszer majd egyetemre megy, de Rosának ez távolinak tűnt. Ráadásul nem is volt ellenére a tanulás. Nem látott abban problémát, hogy a tánccipője mellett a tankönyveinek is időt szenteljen. Ruben azzal nyugtatta magát, hogy gyermeke majd kinövi ezt a táncbólortot, így még nem akadémakodott.

– Ezentúl mindig Josével akarok táncolni! – mondta ki a kislány egyszerűen.

Gabriella próbált rezzenéstelen arcot vágni, ám a férje letette

a villát a fenséges steak mellé.

– Ezentúl? Ezt hogy érted?

– Drágám, ideadnád a salátát? – vágott közbe Gabriella, ám a férfi figyelmét nem sikerült elterelnie, ugyanis az továbbra is a lányukra meredt. Sötét haja alatt összeráncolódtott a homloka, borostyánszínű szeme a gyér világítás ellenére most világosabbnak tűnt. Az álla megfeszült, simára borotvált bőre pedig megcsillant az asztalon lévő gyertya fényében.

– Képzeld, apa, ma vele táncoltam...

– Rosának nem volt párja, és valakit be kellett mellé állítani...

– egészítette ki gyorsan Gabriella.

Rosa egy pillanatra az anyjára sandított, nem értette, hogy miért ilyen feszült. Gabriella a nyakában lévő gyöngysort igazgatta, majd a laza kontyba fogott haját is végigsimította. Mindig megadta a módját az otthoni létnek is. Sosem volt slampos vagy igénytelen, sminket szinte mindig viselt, és a medencéhez is magas sarkúban tipegett ki a napfényes délutánokon.

Ruben hátrébb tolt a székét. Abból, ahogy hitvesére bámult, lehetett sejteni, hogy nem simogató szavak jönnek. Szerették egymást. Őszintén. Mindig hűek voltak egymáshoz, együtt építették fel a sikeres vállalkozásukat, és a szenvedély is jelen volt a kapcsolatukban. Ennek ellenére Ruben sosem hagyott kétséget afelől, hogy ki az úr a házban.

– Ezt most hogy érted? Mi az, hogy Rosának nem volt párja, és valakit be kellett tenni mellé?

– Mit vagy ezen úgy kiakadva? Tudod, hogy szoktak együtt táncolni.

– Más az, hogy néha együtt lógnak, és más az, hogy versenyre ezzel a nyikhajjal készül föl!

– Nyikhajjal? – kérdezett közbe a kislány. – Az mit jelent?

A szülei nem méltatták válaszra, mindössze az anyja csóválta meg a fejét, jelezve, hogy ez nem fontos.

– Ruben, kérlek, ne most!

– És mégis hogy került oda a táncórára?

– Hát velünk! – húzta fel a vállát Rosa, majd a szájába tette a sült burgonyát.

Ruben úgy érezte, menten felrobban. Egyébként sem volt nyugodt ember, de életének és vállalkozásának szigorú szabályrendszere volt, többek között az, hogy egy alkalmazott az sosem barát. Ez alól csak ő tehetett kivételt, és ő is csak egy személlyel, az intézővel, Alvaróval, José apjával, akinek valóban sokat köszönhetett abban, hogy a Casillas-birtok virágzott. Volt rá példa, hogy Gabriella meghívta Suárezéket egy kerti grillezésre vagy Josét a medencéhez fürdeni, de ennél Rubent kevés dolog irritálta jobban. Persze joggal gondolhatta volna, hogy José még csak egy gyermek, ám ő nem arról volt híres, hogy engedi felülbírálni a döntéseit.

– Te ugyanúgy táncórára furikázod azt a fiút, ahogy a lányunkat?

– Most az egyszer fordult elő.

– És a lányod máris arról ábrándozik, hogy ez ezentúl is így lesz. Ráadásul nem most az egyszer, mert a múltkor, azon a versenyen is együtt léptek fel.

Ruben szinte figyelmen kívül hagyta, hogy gyermeke is az asztalnál ül. Bár Gabriella intett a szemével, a férfit túlságosan

felbőszítette az eset.

– Jaj, Ruben...

– Ne jajongj nekem itt! Az eszem megáll! A farmunk gondnokának és a szakácsnőnknek a fiát hurcibálsz ide-oda? Csak mert Rosa úgy kívánja? És mi lesz a következő? Együtt mennek moziba? Ideül majd az asztalhoz az a kölyök, és velünk eszik, mert olyan édes?

– Csak egy gyerek!

Ruben oldalra döntötte a fejét, Gabriellának pedig eszébe jutott mindaz, amit az órán látott. Neki is voltak félelmei, de magának sem ismerte be, nemhogy a férjének. Ráadásul az eltelt órákban arra is rájött, hogy voltaképpen nem lenne ellenére, ha egyszer a lánya szívét egy olyan rendes fiú hódítaná meg, mint José.

Na, ezt aztán végképp nem mondhatta ki.

– Nem arról van szó, hogy gyermek-e, vagy sem. A szülei nekünk dolgoznak. Itt laknak a farmunkon egy házban. Nyilvánvalóan nem akarom, hogy közeli legyen a kapcsolatuk. – Bár nem mondta ki név szerint, de Rosára és Joséra célzott. – Nem is értem. – A lányához fordult. – Miért nem inkább a húgával barátkozol?

Rosa felismerte, hogy a szülei veszekednek, az okát azonban nem egészen értette.

– Mert ő még kicsi. Mit játszsz egy ötévesssel?

– És mit játszol egy fiúval? – vágott vissza az apja.

Rosa felvonta sűrű, egyébként is magasan ívelt szemöldökét, látszott, hogy nem érti a kérdést, az anyja azonban rendreutasította a férjét.

– Ruben, fejezd be! Négyszemközt majd megbeszéljük, de itt és most állítsd le magad!

A kislány is meglepődött az anyja kirohanásán, és az apa is. Végül Ruben felállt, majd visszaigazította a székét az asztalhoz.

– Akkor legyünk négyszemközt, mert van még mit mondanom! A hálósobában várlak! Te pedig, ha befejezted a vacsorát, Rosa, menj a szobádba, és olvass egy könyvet!

A gyermek csak szelíden bólintott, Gabriella pedig szintén felállt, és egy csókot küldve lányának férje nyomába eredt.

Rosa megkövülten ült a széken, mindaddig, míg Maria, José anyja meg nem jelent mellette.

– Mi a baj, kicsim? Hova tűnt anya és apa?

– Elmentek veszekedni.

– Hogy mondod?

– Azt hiszik, ha elvonulnak, akkor nem tudom, hogy éppen veszekednek.

Maria körbenézett, a szülőket azonban nem látta sehol. Miután feltálalta a vacsorát, visszatért a konyhába rendet tenni, úgy sejtette, mostanra végzett a család az étkezéssel, ezért leszedi az asztalt. Legnagyobb meglepetésére azonban csak Rosát találta itt.

– Ó... – nyögte zavartan.

– Apának az a baja, hogy Joséval táncolok.

– Az én Pepitómmal?

Josénak Pepe vagy Pepito volt a beceneve, de ezt csak a szülei használták, és ők is egyre ritkábban.

– Igen. Ma eljött velünk a tánciskolába.

– Micsoda? Nahát... Erről nem is tudtam...

Maria is feszültté vált, sejtette, mi bújik meg a családi perpatvar mögött. Az a fajta nő volt, aki mindig tudta, hol a helye, érezte, miként kell viszonyulnia másokhoz. Bár a Casillas családból Gabriella asszony mindig nagyon kedves volt vele, barátkozni sosem kezdtek el. Úgy érezte, el kell beszélgetnie a fiával.

– De először elvégezte a munkáját – kezdte mentegetni a kislány. – Meg úgyis szünet van, nem?

– Sokkal magasabb, mint te. Nem biztos, hogy jó partner a táncban.

Rosa arca dühössé vált. Felpattant, úgy vágott vissza Mariának, ahogy bárki másnak visszavágott volna, ha az megkérdőjelezi azt, hogy ő és José összeillenek a táncparketten.

– Ő a párom, és kész! Mikor értitek már meg?

Apró kezével megmarkolta a szoknyája szélét, és beszaladt a házba.

Maria jó ideig nézett utána, majd végigvezette tekintetét az asztalon. Komótosan kezdte leszedni a terítéket. Tudta, hogy beszélnie kell a családjával, hiszen veszélyes terepre tévedtek.

Señor Casillas nem szokott tréfálni, és ha úgy érzi, hogy az alkalmazottai kihasználnak helyzeteket, azoktól minden teketóriázás nélkül búcsút vesz.

Távol kell tartania a fiát Rosától, mert az úr még azt gondolja, hogy veszélyes az ő Joséja arra a teremtésre.

* * *

– Mit kellett volna tennem, Ruben? Mondd meg! Ott állt a

kapuban, és szinte könyörgött, hogy velünk jöhessen.

– Gabriella, te okos nő vagy. Ráadásul ismersz engem, és tudod, hogy az ilyet nem szívelem.

– Még gyerekek!

– Hagyd már ezt a baromságot! Persze hogy gyerekek! De ha elkezdenek együtt táncolni, az évek és a közös programok majd összekovácsolják őket. Törvényszerű lesz, hogy a lányunk életében ez a csóró lesz az első. Nem ilyen sorsot szánok Rosának. Ő az egyetlen gyermekünk! Elfelejtetted?

Gabriella érezte, ahogy gombóc nő a torkába. Kilenc éve próbálkoztak, minden hónapban azt remélte, hogy végre teherbe esik, és megajándékozhatja Rubent egy fiúval, de az idő csak telt.

– Nem, nem felejtettem el. Nem is tudnám, mert mindig emlékeztetsz rá, hogy ő az egyetlen.

A férfi tekintete ellágyult. Ekkor fogta fel, hogy szavaival megbántotta a feleségét.

– Nem arra céloztam! Csak arra, hogy a legjobbat akarom Rosának.

– Én is azt akarom neki. Az anyja vagyok. Egyszer gyere el a táncórára, és nézd meg, hogy ragyog, amikor táncol.

– Már láttam őt táncolni.

– De minden hónappal egyre ügyesebb lesz és...

– Gabriella! – üvöltött közbe Ruben. – Ne tegyél úgy, mintha az lenne a probléma, hogy táncol. Azzal a részével semmi bajom. Szereti csinálni, hát csinálja. Majd egyszer megunja. Az a problémám, hogy Joséval teszi. Ne játszd már el, hogy nem érted!

– Nemcsak szereti csinálni, Ruben. A tánc az élete. A lányodból táncos lesz.

A férfi arca kővé vált, jó ideig képtelen volt reagálni. A felesége ekkor először mondta ki azt, amit talán ő is sejtett, és amit mindketten próbáltak elhessegetni.

– Tanulnia kell!

– Tanulni is fog. De táncolni is, amíg csak él. Az én lányom, ismerem...

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy olyan aprósággal, mint hogy ki a párja, vagy ki nem az, nem lehet majd őt visszatartani.

– Nem is akarom. Én annyit akarok, hogy ez a José gyerek kerülje el őt nagy ívben. Ha nem így lesz, egy esélyem lesz távol tartani őt a lányunktól, azt pedig nem akarom megtenni.

– Arra célszól, hogy... – Gabriella mély levegőt vett. – Te képes lennél elbocsátani Mariát és Alvarót?

Alvaro Suárez, José apja a kezdetektől a farmon dolgozott. Gabriella tudta, hogy jóformán az a férfi viszi a hátán az egész gazdaságot.

– Nem szívesen tenném meg. De senki sem pótolhatatlan.

Gabriella visszaemlékezett azokra az évekre, amikor Ruben udvarolni kezdett neki. Mindig kedves volt, és jó kedélyű. Terveket szőttek, amiket valóra is váltottak. Mindketten változtak az elmúlt időszakban, de Ruben túlságosan megkeményítette a szívét.

– Milyen egyszerűen megy ez neked... – suttogta Gabriella.

– Egyáltalán nem. De csak ezek az eszközök lesznek adottak ahhoz, hogy a lányom jövőjét óvjam.

– Úgy beszélsz Joséről, mint egy huligánról, pedig születése óta ismered. Mindössze öt hónappal idősebb a lányunknál... Jesszusom, Ruben! Hát nem emlékszel, hogy te magad hoztad őt és Mariát haza a kórházból? Hogy mi is bementünk a szülés után, és a karodban tartottad azt a fiút? Hogy még el is érzékenyültél, és megrikatott a pillanat?

– Csak mert te is áldott állapotban voltál, és tudtam, hogy nekünk is hamarosan megszületik a gyermekünk.

– Teljesen mindegy, hogy miért! De azóta is... Azóta is számtalan esemény volt, amikor ő is a közelünkben volt. Amikor kétévesen még ő sem ismerte a határokat, hiszen csak egy apróság volt, és simán felmászott az öledbe, hogy ott üldögéljen... Te pedig nem lökted félre, felvetted, megölelted, kisimítottad a haját a homlokából, pont, mintha a fiad lenne...

– De nem a fiam, az isten verje meg! – csapott az ajtóra a tenyerével Ruben. Nem volt érzéketlen... Nagyon is emlékezett azokra a napokra, és bár sosem mondta ki, valamilyen szinten szerette Josét. – Az idő eltelt... Lassan férfivá érik. Más kérdés, hogy gyerekként miként tekintettem rá, és más, hogy felnőttként mit látok benne.

– Na, hát mondd! Mondd, mit látsz benne! Egy tízéves fiúban – tette csípőre a kezét Gabriella.

– Az ég szerelmére, kedvesem... – vált esdeklővé Ruben hangja. – Te is tudod, hogy ez a kölyök egész életében egy farmon fog dolgozni. Mocskos lesz, és bűdös, ahogy már most is az. Nem tanul majd, nem művelődik, nem lenne méltó párja egy jó házból való, tanult lánynak. Ráadásul, aki nem tanul, az másban is alulmarad. Ki tudja? Talán egy agresszív állat válik

majd belőle.

Gabriella nem hitt a fülének. Ő is számtalanszor eljátszott már a gondolattal, hogy egyszer majd a lánya egy boldog jövőbe sétál bele, de erre sosem ragadtatta volna magát.

– Most szégyellem, hogy a férjem vagy. Hogy így beszélsz egy gyermekről, akire évekkkel ezelőtt azt mondtad: bárcsak egyszer nekünk is születne egy ilyen fiunk. Hogy te olyan jövőt látsz, ami talán sosem teljesül be. Hogy élve ásod el José reményeit... Hogy még csak gondolatban sem adsz esélyt annak, hogy ez a fiú váljon valakivé.

– Nem érdekel, kivé válik! – emelte meg ismét a hangját Ruben. – De a lányomtól tartsa távol magát, a pokolba is!

álmgyár

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!

konyvetirok@alomgyar.hu

Látogass el hozzánk:

alomgyar.hu

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

WILLOW WINTERS

◆ A BŰN KLUBJA ◆
SOROZAT

CSODÁLATOSAN CSÁBÍTÓ ÉS SÖTÉT

Nem mindenki bejáratos a klubba, ahol mindent érzei homály fed,
és a vendégek pontosan azt kapják, amire vágynak. A buja zugok
magas rangú ügyfeleket és természetesen titkokat is rejtnek...

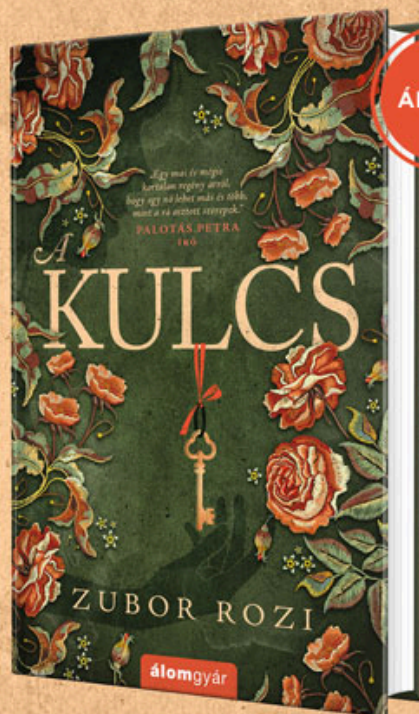

ZUBOR ROZI

A KULCS

A BOLDOGSÁGOD KULCSA A KÉZEDBEN VAN!

Zubor Rozi háromgyermekes IgenAnya, újságíró, podcaster, a *Micsoda történetek* könyvsorozat társszerzője. Megható és elgondolkodtató első regénye egy érzelmi utazásra invitál önmagunkba.

ÁPRILIS

ANNE L. GREEN

SMARAGD SZIGET sorozat

Anne L. Green Írország festői
tájaira kalauzolja olvasóit
regénysorozatában.

Nicole és Eric szenvedéllyel
és izgalommal teli kapcsolata
elevenedik meg a szemünk előtt.

MÁJUS

USA TODAY & AMAZON BESTSELLERSZERZŐ

Ava Harrison

A PRICE DINASZTIA
SOROZAT

Ava Harrison USA Today és Amazon bestsellerszerző
Nagy-Britannia festői környezetébe repít minket, ahol
bepillantást nyerhetünk az arisztokrácia titokzatos
világába, amelynek elbűvölő és tagadhatatlanul
jóképű prominens tagjai vannak.

USA Today bestsellerszerző

Cora Reilly

A MAFFIA VÉGZETE-SOROZAT

MÁJUS

A USA Today bestsellerszerzője, Cora Reilly sorozata
egy sötét világba csábít, ahol a szenvedély tüze mindent felemész.
Készen állsz az édesen perzselő pillanatokra?

ANNE L. GREEN

A HŰSÉG POKLA

Anne L. Green regényében a maffia iránti hűség
béklyója eltéphetetlen, ahogyan a szerelemé is.

A titokzatos bérgyilkos, Anthony torokszorítóan
fájdalmas és érzelmdús történetével
ismerkedhetünk meg.

K. M. HOLMES

IZLANDI VAKRANDI

IZLAND ÉS TRISTAN MINKET VÁR!

K. M. Holmes regényében nemcsak az északi fény,
de egy szenvedélytől lángoló románc is elkápráztat minket.
Vajon az apró csodák kavalkádjában ott rejlik az igaz szerelem?

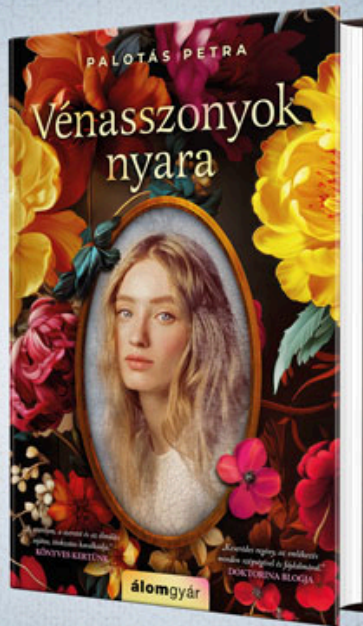
BARNA BERNI
JULIET

*Juliet, Andreas és a titokzatos Sol talán mindig is egymást keresték.
Furcsa véletlenek, jelek, látható és láthatatlan események sodorták
őket egymás felé, pedig nem is lehetnének különbözőbbek...
Egy a közös bennük: szeretnének megtanulni szeretni.*

PALOTÁS PETRA

Vénasszonyok nyara

Létezik halhatatlan szerelem?

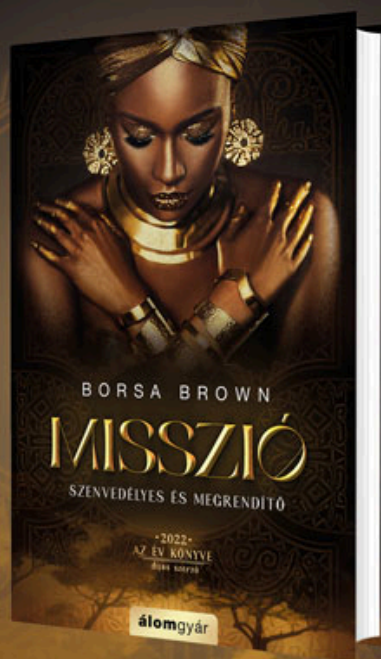
Az Év könyve díjas íróő Palotás Petra valós történekek ihlette, átdolgozott, bővített kiadású regényében a múlt szálait bogozva szövö a jelen fonalát. A Rügen szigetén és a Balaton partján játszódó történet megannyi megható és szeretetteljes pillanatot ígér.

BORSA BROWN

MISSZIÓ

Sorsfordító találkozások...
Heves érzelmek...
Élet és halál...

Minden illatát érezni, minden hangját hallani, és minden színét látni fogod majd Afrikának. Ezt nem más garantálja, mint Borsa Brown, az erotikus-romantikus regények népszerű írónöje.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SYLVIA DAY

FEKETE LILIAM - SZOROZAT

Sylvia Day New York Times és USA Today bestsellerszerző kétrészes regénysorozatát a váratlan fordulatok és a buja érzékiség határozza meg. Igazi érzelmi hullámvasút.

USA Today bestsellerszerző
ALY MARTINEZ
MEGTÖRT SZÍVEK-SOROZAT

A USA Today bestsellerszerző Aly Martinez háromrészes sorozatának két összetört lélek a főszereplője, akik megmutatják nekünk, hogy a szeretet és a szerelem a legmélyebb sebeket is begyógyítja.
A könyv lapjaiból csak úgy áradnak az érzelmek.